

[Axel Dam.]

førsel af Uniformsdele, hvis Betimelighed ganske vil falde bort, hvis det, jeg før henstillede, bliver taget til Følge. Jeg kan til Støtte for vor Stilling her henvise til en Udtalelse, jeg fremkom med ved en Finanslovbehandling om den Fare, som al privat Vaabenindustri rummer. Der er ingen Tvivl om, at den privatkapitalistiske Interesse i Fabrikation af Krigsmateriel og Ammunition er en meget væsentlig Aarsag til Krigene, og hertil kommer nu ogsaa Faren for politisk Borgerkrig inden for Landets Grænser ved fuldstændig Frihed til Vaabentrafik.

Retsforbundet er principielt Modstandere af Forbudslove, men det synes at være nødvendigt at give klarere Bestemmelser om, hvad herved skal forstås. I en vis Forstand er jo alle Straffelove Forbudslove, for saa vidt som det, de sætter Straf for, jo derigennem er forbudt. Naar vi gør os til principielle Modstandere af Forbudslove, saa forstaar vi derved Forbud, som samtidig rammer den legitime Brug og Misbrug. Det sker f. Eks., naar man vil forbyde al Spiritusnydelse, ogsaa den legitime. Det er dog ikke al Spiritusnydelse, der giver Anledning til Forbrydelse.

Hvad angaar Fabrikation og Besiddelse af Mordvaaben, vil jeg hævde, at der eksisterer ingen som helst legitim Brug af Mordvaaben for private Borgere, og det er derfor i god Overensstemmelse med vort Retsprincip at støtte et saadant Forslag. Jeg tror ogsaa, vi allerede har faaet den Tilføjelse til Straffeloven, som jeg synes er nødvendig, nemlig at Indbrudstjyve straffes meget haardere, naar det viser sig, de har været i Besiddelse af Mordvaaben, selv om de ikke har anvendt dem, selv om de ikke engang har haft Ammunition til dem, men blot har haft dem som Middel til at true med. En saadan Paragraf bliver maaske overflødig, hvis det foreliggende Lovforslag vedtages.

Jeg skal henstille til det Udvalg, der vil komme til at behandle disse Lovforslag, at tage dem af mine Henstillinger, de maatte finde betimelige, under Overvejelse.

Aksel Larsen: Regeringspartiernes Hovedordfører indledede med at fastslaa, at de ærede Medlemmer af Tinget havde haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med disse Lovforslag, de havde i hvert Tilfælde haft dem siden i Gaar. Jeg tror, det var en uhyre klog og forsigtig Bemærkning, men den kunde jo have været noget udvidet, idet der ganske vist er en Del, der kun har haft dem siden i Gaar, medens visse Parter har været

kendt med dem i Detailler, om end ikke fuldstændig i denne Affattelse, i en Uges Tid.

Det temmelig voldsomme Skænderi, der er opstaaet i den Anledning, viser jo endnu en Gang, hvad Regeringen og hvad de 4 store Partier forstaar ved Demokrati og god parlamentarisk Skik og Brug her i Landet. Hvis man vil have noget igennem, som man lægger Vægt paa, saa søger man først at afgøre det i fortrolige Forhandlinger, søger at naa til det Tidspunkt, hvor alt er klappet og klart, og saa tillader man os andre at være til Stede og ogsaa at oplade vor Røst ved de Møder i Folketinget, hvor den formelle Behandling finder Sted. Paa Grund af indbyrdes Uoverensstemmelser om Nødvendigheden og Formaalstjenligheden af disse Foranstaltninger samt paa Grund af de 4 store Partiers Hensyn til deres Administrationsmaskineri lykkedes det ikke paa Forhaand at opnaa Enighed om disse Lovforslag, og derfor synes der at blive lidt mere Realitetsbehandling af dem her i Tinget, end der plejer at blive af Kriseforslag. Men det ændrer ikke det Faktum, at den Parlamentarisme og det Demokrati, Regeringen praktiserer, intet som helst har med disse Begreber at gøre.

Der har her været ført en Diskussion, som har fortabt sig i en Masse Detailler, men man har ikke hørt en eneste Repræsentant for de 4 store Partier udtale sig reelt om Bevæggrundene til Fremsættelsen af disse Lovforslag og om den Hensigt, man har med dem. Vi har faaet et mere eller mindre interessant og mere eller mindre morsomt Skænderi om de Herrer personlige og politiske Mellemværende, men ikke nogen Realitetsdebat.

Det vilde ogsaa være vanskeligt, hvis man skulde henholde sig til den Begrundelse, der er givet for Lovforslagene. Vi har ikke faaet anden Begrundelse end den, der er givet af Justitsministeren ved Fremsættelsen i Gaar og af Regeringspartiernes Hovedordfører, det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen, i Dag, og da ingen af disse to Herrer udnyttede deres Taletid fuldt ud, maa man gaa ud fra, at der ikke findes mere at anføre som Bevis for Nødvendigheden og Rigtigheden af disse Lovforslags Fremsættelse; hvis dette nemlig ikke er Tilfældet, findes der kun den Forklaring, at Lovforslagenes Fremsættelse skyldes Aarsager, man ikke ønsker at diskutere, eller som man ikke er i Stand til at diskutere, som man ikke har Lyst til at diskutere over for Befolkningen, eller at Fremsættelsen af Lovforslagene muligvis ogsaa har sine agita-